Pal de paller

Joan Bosch i Roura, antic propietari d'El Punt Avui, va morir a Sant Dalmai
Rebrà el darrer homenatge diumenge a les dotze, al tanatori de Girona

L'empresari Joan Bosch i Roura, antic propietari d'El Punt Avui, va morir abans-d' ahir a darrera hora de la nit al seu domicili familiar de Sant Dalmai (Gironès). Persona forta i en constant superació, deixa per al futur el seu esperit empresarial i una feina constant però gairebé desconeguda en favor de la solidaritat.

“L'oncle em
va ensenyar
el sentit de la responsabilitat”

“Vaig entrar
a El Punt com
a solució d'urgència”

Fill de Fèlix Bosch i Albertí i Carme Roura i Micaló, va néixer el 1944 a Cassà de la Selva i poc després va anar a can Feliu de Campllong (Gironès), una masia habitada pels pares i sis germans on, segons les seves pròpies paraules, “en els anys de la postguerra no hi va faltar mai res, però tampoc hi va sobrar mai cap duro”. Des de molt jove, Joan Bosch va decidir que no volia tenir problemes de subsistència, i així, a l'edat de quinze anys, va rebre el suport del seu oncle Josep Roura, que es dedicava al comerç de menuts. Després de deixar el batxillerat –en el fons sempre havia dit que li agradava fer de pagès i negociant– va decidir que seria carnisser. Amb el suport de la família, l'oncle li va deixar una moto, li va pagar els ganivets i el primer vedell, va muntar una primera parada a la plaça del Lleó de Girona, i l'emprenedor neòfit que feia jornada intensiva –als matins repartia carn i atenia el mercat, i a les tardes feia de corredor de finques– un any més tard va muntar una fàbrica de politges. Durant un temps va exercir de comercial i representant de l'empresa, fins que, en complir vint anys, juntament amb el seu soci Lluís Armangué i Casademont, amb qui treballava en un petit obrador a Sant Dalmai (Gironès), va posar els fonaments del que seria una gran fàbrica d'embotits: Especialitats Sant Dalmai, que es convertiria en la principal indústria de la població. “Jo –va assegurar en una entrevista– estaré sempre agraït al meu oncle. És la persona que em va mostrar el camí, és qui em va ensenyar el sentit del treball, la responsabilitat i l'honradesa.”

La molta feina el va deixar sense joventut, però després d'uns inicis complicats en què se les hagueren d'empescar de tots colors per fer front a la falta de crèdit dels bancs, finalment li va arribar l'èxit: “És curiós –va assegurar a Presència a l'any 1982–, en els moments que jo necessitava crèdits no me'n donaven perquè deien que no tenia diners, ara que ja en tinc em vénen al darrere.” Va ser un dels fundadors de Metalquimia, empresa que fabrica maquinària per a l'elaboració de productes carnis, i el 1980 va decidir invertir en un projecte engrescador, però alhora en perill: un diari en català de nom El Punt. “Jo –assegurava– hi vaig entrar després que en Joan Ribas em fes la proposta com una solució d'urgència, quan el diari es va trobar que determinats grups polítics no van aportar el capital que havien promès i l'empresa estava en situació de fallida.”

Una inversió inicial de nou milions de pessetes (48.000 euros) i un dur enfrontament entre la nova propietat, la redacció i els tallers: “No ho negaré –puntualitzava–, inicialment hi hagué una disfunció entre el món arrauxat, creatiu i imbuït d'una certa bohèmia que representava el periodisme en aquell moment i el món de l'empresa, ordenat, racional i amb normes clares en el qual jo em movia. No va ser senzill, he de reconèixer que hi havia

hagut moments que la rauxa era tan forta que, tal com hem discutit amb el meu germà Jordi, moltes vegades davant de determinades situacions havíem plantejat dir als responsables: nois, fins aquí hem arribat!" Potser recordava la vaga del 1985 muntada pels redactors després de l'acomiadament de Jaume Fabre. "Un cop es van entendre les contradiccions –deia Bosch–, el procés va funcionar."

La consolidació del diari va comportar la creació d'un grup editorial que no tan sols va imprimir gratuïts, setmanaris, revistes especialitzades, sinó que el va portar a entrar en el negoci de la distribució i les rotatives.

Sota la direcció de Joan Vall Clara, que durant vint-i-un anys va ser el seu home de confiança, es van impulsar iniciatives com Comit, l'entrada d'El Punt a Barcelona o Tarragona, el naixement de L'Esportiu o la resurrecció de Presència. La consigna era clara. "Per construir un país calien mitjans de comunicació importants."

El 27 de novembre del 2009, en una operació de tres milions d'euros, Hermes Comunicacions va comprar el 100% de les accions de la Corporació Catalana de Comunicació SL, l'editora de l'Avui. Les discrepàncies sobre l'estratègia empresarial que calia seguir per fer front a la davallada d'ingressos de publicitat i del tiratge van enfrontar el primer accionista d'Hermes Comunicacions, o sigui, Joan Bosch, amb Joan Vall Clara, i es va iniciar una etapa incerta que es va acabar el dijous 16 de febrer del 2012, quan Bosch va vendre el grup Hermes a Joaquim Vidal i Perpinyà. En el comunicat, Hermes Comunicacions assegurava que la determinació de la part venedora era facilitar el futur i garantir la continuïtat de les publicacions. Aquell noi de can Feliu que havia començat a treballar als quinze anys havia perdut una batalla, però no la guerra. Havia restaurat la Farinera Teixidor, una de les perles del modernisme, i encara que fent professió de modèstia no li agradava sortir als mitjans, li reconeixien la seva funció de pal de paller, la presència amagada que feia que funcionessin iniciatives com el Vilobí Futbol Club, l'Escola de Gestió Empresarial o la Fundació Drissa. Demà, diumenge, a les dotze del migdia, Joan Bosch rebrà el darrer comiat al Tanatori de Girona.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 02-04-2016 Pàgina 8

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/954840-pal-de-paller.html